

לעילוי נשמת

הר"ר יוסף וולף ז"ל ב"ר ברוך חנדל הי"ד ת.נ.צ.ב.ה.

מאורות הדף היומי

עלון שבועי ללומדי "הדף היומי"

זכרון עולם האשה החשובה רודפת צדקה וחסד מרת **ורדה שניצר** ע"ה ב"ר מאיר ד"ל ת.נ.צ.ב.ה.

יו"ל ע"י ביהמ"ד למגידי שיעור "דף היומי" בראשות הגר"ח ד קובלסקי שליט"א וע"י קרן ברכה וחטי זיסר

גליון מס' 349

פסחים י"ב-י"ח

בס"ד, כ"ט טבת תשס"ו

השבוע בגליון

- ♦ שריפת חמץ, חובה או מנהג
- ♦ ביעור חמץ - בכל צורה ואופן
- ♦ צריך לקנות חמץ כדי לשורפו?
- ♦ לחם משנה בערב פסח שחל בשבת

- ♦ בדיקת חמץ לפני הזמן - מותר?
- ♦ הדלקת נרות חנוכה בכ"ב בכסלו
- ♦ איסור "גברא" ואיסור "הפצא"
- ♦ השעה - שישים דקות או 1/12 מהיום?

♦ ערב פסח ארוך מהרגיל

דף ח/א אכסדרה לאורה נבדקת

בדיקת חמץ לפני הזמן - מותר?

מצוות בדיקת חמץ נתקנה על ידי חכמים לליל ארבעה עשר בניסן, הן מפני שבשעה זו אנשים מצויים בבתיהם והן מפני שאור הנר יפה לבדיקה ולהבחנה בפרטים קטנים. רבים נוהגים לבדוק מקומות מסויימים לפני ליל בדיקת חמץ, אם מפני שבתם גדול, או מפאת רצונם לאכסן מוצרי פסח במקומות מסויימים.

הבה ניתן את דעתנו על השאלה הבאה.

הדלקת נרות חנוכה בכ"ב בכסלו: סמוך לחנוכה נוכח יהודי כי לא יעלה בידו להדליק את נרות החנוכה מסיבות שונות, ולפיכך החליט, כי בשבוע שלפני חנוכה יקפיד להדליק בכל יום נרות חנוכה, כדת וכדן... ברי כי לא עשה ולא כלום. חבל על השמן שנסרף. חכמים קבעו מתי מצוות הדלקת נרות חנוכה, והמבצעה במועד אחר, לא עשה ולא כלום.

מדוע איננו מתייחסים כך ליהודי המבקש לקיים מצוות בדיקת חמץ טרם מועדה?! הנה, רבא אומר, כי "אכסדרה לאורה נבדקת", היינו: במקום מוקף שלש מחיצות וצדו הרביעי פתוח, ניתן לערוך בדיקת חמץ גם לאור היום מפני שאין צורך בנר. לכאורה, מאחר שחכמים תקנו לבדוק בליל ארבעה עשר בניסן, כיצד מקיים יהודי זה את המצווה ביום י"ג בניסן? הרי לא הגיע זמן המצווה.

ובכן, לדעת הבי"ח נחלקו הראשונים בפירוש דברי רבא (עיי' בי"ח ס"י תל"ג ד"ה "יומיהו").

ליל י"ד - מועד אחרון או ראשון?: רש"י והרי"ף מפרשים, כי תקנת חכמים לבדוק בליל י"ד, לא נועדה להגביל את הבדיקה לליל י"ד בלבד, אלא לסמן מועד אחרון. כלומר, הרוצה לבדוק חמץ קודם לכן, נוהג כשורה, אך יש להקפיד לבדוק עד ליל י"ד בניסן.

ברם, הרא"ש וראשונים נוספים חולקים וסוברים, כי אכן זמן מצוות בדיקת חמץ נקבע על ידי חכמים לליל י"ד בלבד. ואילו רבא מתייחס לאדם שאיחר ולא הספיק לבדוק חמץ בליל י"ד בניסן, שעליו לבדוק ביום י"ד, בערב פסח. אדם זה, אומר רבא, יכול לסמוך על אור יום, אם בודק הוא באכסדרה.

הבי"ח מוסיף, כי נפסקה הלכה כדעת הרא"ש, שמצוות בדיקת חמץ מתקיימת בליל י"ד בניסן בלבד, לא לפני כן [ועיי"ש דעה נוספת בראשונים].

טרם נתוודע לדעות החולקים על הבי"ח נברר, לפי הבי"ח, מה דינו של אדם שבדק את ביתו לפני ליל י"ד בניסן, העליו לבדוק שוב את ביתו?

בנושא זה נחלקו אחרונים. יש אומרים (יעולת שבת, "חוק יעקב", "פרי חדש", גר"א, "בגדי ישע", מקור חיים ועוד), כי עם בדיקת המקום הרי הוא הופך ל"מקום שאין מכניסים בו חמץ", ויש החולקים וסוברים (בי"ח, ט"ז ולבוש) כי בכך לא יצא המקום שנבדק טרם זמנו מכלל "מקום שמכניסים בו חמץ", שכן, בטבעו מכניסים בו חמץ, ורק הבודק בליל י"ד בניסן, כתקנת חכמים, מטביע על המקום תווית "נקי לפסח". הבודק טרם לכן, לא עשה ולא כלום.

להלכה כותב ה"משנה ברורה" (ס"י תל"ג ס"ק א') ש"אין צריך לחזור ולבדוק, כן הסכימו רוב אחרונים, והרוצה להחמיר על עצמו לחזור ולבדוק, על כל פנים לא יברך".

דבר האויר

הלילה רק התחיל

אותו לילה עמדו בפניו שתי ברירות; לפחד או לערוד מפחד. בלית ברירה הוא ביצע את שתייהן על הצד היותר טוב.

הלילה רק התחיל ולא היה לו כל מושג כיצד יסתיים.

אי שם, על גבול רוסיה פולין, התפתח מסחר לילי ער בין יושבי העיירות משני צידי הגבול. הרעב, המלחמות, המחלות והעוני, לא הותירו ברירות רבות בפני האנשים שנאלצו לעבור על חוקי מדינותיהם כדי להביא טרף לביתם.

ברוסיה, כמו ברוסיה, יש מקום נרחב לכל דבר. היער העבות שבמרכזו עבר הגבול בין שתי המדינות, השתרע על פני שטח עצום. מברחי הגבול היו מתאמים ביניהם את ההברחות באמצעות שליחי סתר ומכתבים חשאיים, ויצאים לדרכם עם שקיעת החמה, נפגשים באמצע היער בחצות ליל עם המבריח שהגיע מן העיירה הנגדית, ומסתלקים כלעומת שבאו. עד אור הבוקר, היו השניים במיטותיהם כמו לא היה דבר.

לא הכל הסכימו למלאכה זו. הפחד שימש בה גורם משמעותי ביותר. שוטרי הסיוור שהופקדו על מניעת ההברחות ביער, התפרסמו באכזריותם ובשיטות פעולה נודעות לשימצה, ולמען האמת, פנחס יוסף, "ר"י פנסף" כפי שכונה בחיבה, לא האמין כי יבוא יום בו ייאכץ ליטול חלק בהברחת סחורות במעבה היער, אך מה שלא עשה השכל עשתה הבטן.

פנסף לא נודע מעולם כאיש גיבור חייל. גופו הצנום ופניו התמימות לא הותירו מקום לדמיון. מאז למד להלך כשראשו כלפי מעלה ורגליו כלפי מטה, היו ידיו שמוטות לצדי דרך קבע, ראשו סוקר בעצלתיים את סביבותיו ורגליו מתנהלות בשעמום מה בעקבות גופו. פנסף.

עתה הפך למבריח. הרעיון הגיע דווקא מילדיו. הקטנים. הללו היו היחידים שהאמינו כי "אבא שלנו חזק".

עילוי נשמת

הר"ר **אהרון מזוז** ז"ל ב"ר יוסף וקמונה ז"ל נלב"ע כ"ח טבת ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח ע"י בנו ידידנו הר"ר מאיר מזוז וזוגתו מרת נחמה שיחיו - בני ברק

עילוי נשמת

מרת **אדלה (איידל) האוזר** ע"ה ב"ר יונה פאטשוק ז"ל נלב"ע כ"ו טבת תשס"ד ת.נ.צ.ב.ה.

הונצחה ע"י בנה ידידנו ר' שלמה האוזר שיחיה

עילוי נשמת

הר"ר **אברהם לונדנר** ז"ל ב"ר דניאל ז"ל נלב"ע ג' שבט תשס"ב ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח ע"י ידידנו הר"ר יצחק לונדנר ומשפ' שיחיו - רעננה

לעילוי נשמת

מרת **חיה פרנס** ע"ה ב"ר אברהם אבא ז"ל

נלב"ע ג' שבט תשס"ב ת.נ.צ.ב.ה.

הונצחה ע"י בניה הר"ר אלימלך וישראל פרנס ומשפ' שיחיו

נר ה'

נשמת אדם

מדבריו עולה לכאורה, כי לכל הדעות ראוי להמנע מבידוק חמץ לפני י"ד בניסן, אך הישערה הציון" (שם ס"ק ה') מביא כי מדברי הי"פרי חדש", הגר"א ואחרונים נוספים עולה, כי אפילו לכתחילה ניתן לבדוק לאור הנר בלילות שלפני י"ד בניסן. כלומר, לדעתם, הראשונים בסוגייתנו לא נחלקו בנידון, והכל מסכימים, כי הבדוק את החמץ בלילות הקודמים לליל י"ד בניסן, מקיים את המצווה. [מחלוקתם היא על דעת רש"י שמדבריו משמע, כי אף ביום י"ד יכול לבדוק את האכסדרה. עיי' בביאור הגר"א בסעי' א' ובסעי' י"א שהוכיח כן מהירושלמי ודלא כהראב"ן]. זהו, איפוא, המקור לאותם הנוהגים לקיים בדיקת חמץ טרם המועד. עם זאת, על מנהג זה מתקשה הי"חק יוסף", מפני שברכת "על ביעור חמץ" נקבעה על ידי חכמים לליל י"ד בניסן בלבד (רמ"א, "שולחן ערוך" סי' תל"ו סעי' א' ועיי"ש בביאור הגר"א), והבדוק קודם לכן מחמץ ברכה זו!

אולם, מאחר שמשיירים מקום לבדיקה בליל בדיקת חמץ, וטרם בדיקתו מברכים "על ביעור חמץ", נמצא שהעורך בדיקת חמץ בלילות הקודמים ליי"ד בניסן מקיים את המצווה ובלבד שיקפיד להותיר מקום לבדיקת חמץ בליל י"ד בניסן, כדי שלא יפסיד את הברכה (ראה ספר "עוטה אור" ח"ד סי' נ', ועיי' בפסקי תשובות" סי' תל"ג אות ח' על דברי הישערה תשובה" ס"ק ב' במה שכתב ליישב מנהג העולם בבדיקת חמץ בהעברה בעלמא).

דף יב/ב אדם טועה

השעה - שישים דקות או 1/12 מהיום?

מה יעשה יהודי שבערב פסח כשעה לפני חצות היום גילה, כי שכח למכור לנכרי כמות אדירה של חמץ המצוייה במפעלו? לכשיפתח את ספר הי"שולחן ערוך" יגלה, כי אם התמזל מזלו וערב פסח זה חל בשנה מעוברת, יש לו פתח של הצלה לממונו. מה בין שנה מעוברת לאיסור חמץ בערב פסח? על כך ועוד במאמר שלפנינו. חכמינו קבעו שיעורים רבים של מצוות על ידי ציון השעה שבה יש לקיימם, או השעה שבה פגה האפשרות לקיום המצווה.

הנה, למדנו במשנה הראשונה של מסכת ברכות: "מאימתי קורין את שמע בשחרית... עד שלש שעות". לגבי חמץ בערב פסח אומר יהודה וכך נפסק להלכה: "אוכלים כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפים בתחילת שש", כנלמד בסוגייתנו בהרחבה. מאחר שחכמים חששו שאדם יטעה בשעתיים, ויאכל חמץ לאחר חצות היום, הקדימו את איסור אכילת חמץ בשעתיים.

ערב פסח ארוך מהרגיל: הבה נלמד את ההלכה הבאה שכתב הרמ"א (שולחן ערוך" או"ח סי' תמ"ג סעי' א'): "ובשנת העיבור שהיום ארוך, אלו הארבע שעות לפי ענין היום ומותר לאכול חמץ עד שליש היום (רמב"ם בפירוש המשנה ריש ברכות ומהרי"ו). ויש אומרים, עד ב' שעות קודם חצות (תרומת הדשן סימן קכ"א)". כלומר, הרמ"א מציין מחלוקת בין הראשונים, כיצד יש לנהוג בשנה מעוברת, בה יום ערב פסח ארוך מערב פסח שבשנה רגילה, כך שמעלות השחר ועד חצות היום יש שבע שעות ולא שש שעות בלבד; לדעת "תרומת הדשן", בשנה זו איסור האכילה מתאחר בשעה! כאשר נבחן בעיון את דבריו, עולה, לכאורה, תגלית מדהימה, המערערת יסוד מוצק זה דורות רבים, כדלהלן.

כל שומר תורה ומצוות יודע, כי חז"ל מדדו את היום ואת הלילה בשעות זמניות, ולא בשעות קבועות כשלנו. היינו: כיום, השעה מציינת פרק זמן מדוד וקבוע. שעה זמנית נקבעה על ידי חלוקת היום לשנים עשר חלקים, כאשר כל חלק מכונה שעה. כמו כן, הלילה חולק לשנים עשר חלקים, וכל אחד מחלקיו כונה שעה. מובן מאליו, כי שעה זמנית ביום קיץ, מכילה זמן רב יותר משעה זמנית ביום חורף, שכן, שני הימים מחולקים לשנים עשר חלקים, בעוד היום הקיצי ארוך, והיום החורפי קצר. לפיכך זמני קריאת שמע וסוף זמן תפילת שחרית, משתנים מיום ליום ואינם קבועים לעולם, קריאת שמע בשעה תשע וסוף זמן תפילה בשעה עשר, מאחר שהם נקבעו לפי שעות זמניות, הנעות ונדות כל יום, עם שינוי הפרשים בין היום לבין הלילה. אכן, כך כתב הרמב"ם (פירוש המשניות, ברכות פרק א'): "ודע, כי כל השעות הנזכרות בכל המשנה, הם השעות הזמניות!" כה פשוט היה לו הדבר, עד שלא טרח להוכיחו, וכן נקטו שאר הראשונים ונפסק להלכה ב"שולחן ערוך" (או"ח סי' נ"ח סעי' א' ובמקומות נוספים), כדבר פשוט ומוסכם (ועיי' שו"ת "חתם סופר" או"ח סי' קצ"ט).

יש מגדולי האחרונים (עיי' "פני יהושע" מהדו"ב ברכות ג/ב, שו"ת "משכנות יעקב" או"ח סי' ע"ט) אשר הקשו על קביעה זו וניסו להוכיח, כי חלק מן הראשונים חולקים על הרמב"ם וסוברים, כי חכמים קבעו את דיני התורה ואת תקנותיהם לפי השעות המסודרות, שאינן נעות מחורף לקיץ ומסתיו לאביב. אולם, להלכה מוסכם וברור על הכל, כדעת הרמב"ם (עיי' שו"ת "אגרות משה" או"ח ח"ב סי' ב').

ברם, לכאורה, פסקו של "תרומת הדשן", מהווה הוכחה מוצקה כי הוא חולק על הרמב"ם, שכן, לפי שיטת הרמב"ם, שעותיו של היום החורפי כמוהן כשעות היום הקיצי, לעולם השעה השישית חלה בחצות היום, לפי שלעולם היום מחולק לשנים עשרה שעות. אך ורק לפי סידור השעות הקבוע, יתכן מצב שחצות היום יחול בשעה השביעית מתחילת היום.

האם חלק "תרומת הדשן" על הרמב"ם, ועל הדעה המקובלת מדור דור?! ובכן, בעל "תרומת הדשן" בעצמו מגלה בתשובה הראשונה שכתב בספרו, כי זמני היום שנקבעו על ידי חכמים לגבי מצוות התורה, כגון, קריאת שמע ותפילה, מתייחסים לשעות זמניות בלבד! [עיי"ש לגבי פלא המנחה, ועיי"ש עוד שיתכן שלא הכריע בדבר].

הם שהו בחצר הבקתה בעת שנשמע קולו המייבב של אביהם, מבקש לדחות את פרעון החוב לפלוני, להדוף נושה אלמוני ומנסה לארגן פרוטה עבור ארוחת הצהרים. "אבא, למה אתה לא מברח סחורות כמו...". אחר לילות טרופים, בהם חרד על איצטו בסיוטים נוראים שהתרגשו עליו כל אימת ששמורת עיניו נעצמו החליטי, כי אם כבר לפתוהו הפחד והאימה, לכל הפחות אכן יברח ויביא מעט פרנסה לביתו.

הוא הלך ישר. את הי"מכה בפטיש" נתנה דווקא רעייתו, חששנית, ספקנית ופחדנית בפני עצמה: "אם לא תלך אתה, אני אלך".

חמץ לבנבן שלח חיידך מתוק אל הלילה הקרב ובא. לפני דקות אחדות נפרד פנסך בהתרגשות מבני ביתו. "לך כבר, נוף בו ידך המשפחה. אתה נפרד כמו שכיב מרע. רק ויודיו עוד לא אמרת". עתה הוא פוסע אל הבלתי נודע, ונוכר בעתה, כי מעולם לא חצה את היער. "לך ישר!". אבל לא?

איוושה קלה נשמעה מאחוריו. "לך ישר" ציויה מוחו על גופו הקפוא. הוא לא התאפק, הסתובב לאחוריו בחשש, וזיחה קצה זנב של חולדה שנמלטה על נפשה מפחד. הוא גיחך לעצמו בהקלה, על כי לפחות היא מפחדת ממנו, ובעודו מחזיר את מבטו קדימה, הבחין בשיטור הניצב סמוך לעץ עבות ומביט נכחו.

פנסך הביט באימה בידיים האימיתיות העומדות לפנות אותו... מאום לא התרחש. הוא עבר על פני השיטור.

תקווה החלה להתגבגב אל ליבו. חרש חרש המשיך לפסוע ופליאה אחזתו, השיכור הוא השיטור הלזה, או שמא אחוזו השיתוק? לאחר חמישים צעדים ההין להביט לאחור, ועל חורבות תקוותו התגבה הר של פחד וחלחלה. השיטור צעד בלאט מאחוריו.

וילכו השניים, פנסך בראש והשיטור אחריו. הירח המשיך לטייל בעקבותיהם. מן המחשבות שהתרוצצו במוחו של פנסך בזה הלי, ניתן לגדוש ספר עב כרס בספורים מרתקים, חציים מדמאים ואומללים, וחציים עמוסי חזוה ובידיחות הדעת. לרגעים דימה פנסך כי הלה מבריא אף הוא, שהתחפש לשיטור, ואינו יודע את דרכו במעבה היער... לפיכך הוא הולך אחריה כמעט שפץ בצחוק אלמלא נזכר בחרב הנוצצת התלוויה לצידו של הפוסע אחריה, או אז, נעשה בשרו חידודין חידודין כעומד בפני גליוטינה שאין ידוע זמנה, אימיתית תמלא את תפקידה.

המסע עמד לפני תומו. פנסך הבחין בנקודת הסימון שסוכמה מראש. עוד דקה יניח את השק, יסתובב לאחוריו, יחזור לביתו על מנת שלא לשוב אל היער לעולם! היתה זו הבטחה חד משמעית שהבטיח לעצמו חזור ושנה במהלך השעות האחרונות, וממנה לא יסור, גם זאת הבטיח לעצמו.

בתחושת הקלה החל לשחרר את השק מכתפיו, אך זו התחלפה בחלחלה עם מגעו המצמיית של השיטור בכתפו השנייה. "אל תזוז". הוא נתפש. אותה שעה תקפה את פנסך רוח קרב. גבורה ועוז נבסכו בעצמותיו, אומץ ונחישות זרמו בדמו ובקולו אדירים צעק על השיטור: "רשע! רשע מרושע! למה לא עצרת אותי בתחילת דרך! מדוע נתת לי לרעד כל הלילה?!". קול גדול ולא יסף.

★ ★ ★

זעקתו הנואשת של האומלל הגיעה עד אוזניו של המגיד הנודע של העיירה ראדון, "רבי בנימין המגיד מראדון", אשר עמד בפני קהל עדתו ודרש בקולו המתנגן ומעורר הלבבות: "יהודים, יהודים. יהודים, יהודים. יהודים, יהודים וכל אחד

נקבע בתורה, וכל אחד יכול לבער את החמץ כרצונו, מוכח, כי רצון התורה הוא שלא יהא לאדם חמץ בערב פסח, ועליו לפעול כך, שאכן לא יהא לו חמץ. אם אין לו חמץ כלל - מוטב. ואילו רבי יהודה הקובע, כי יש לבער את החמץ דווקא בשריפה סובר, כי מצווה חיובית לפנינו, התורה חפצה בעצם שריפת החמץ, ומשכך, דומה יותר מצוות ביעור החמץ למצוות ציצית מאשר למצוות שחיטה.

מדברים אלו עולה, כי לאחר שנפסק להלכה כדעת חכמים, להלכה, יהודי שאין ברשותו חמץ בערב פסח, אינו צריך לרכוש חמץ כדי לבערו. [אף לדעת רבי יהודה, לדעת רוב הראשונים לא נאמרו דבריו אלא לאחר חצות היום. רק לדעת רש"י הנזכרת לעיל, יתכן שיש עניין לרכוש חמץ לדעת רבי יהודה]. למעשה, רבים מגדולי האחרונים נקטו (עיי' שו"ע הרב תליון סעי' כ"א, שו"ת "דברי חיים" ח"א סי' ט', "חק יעקב" סי' ק"ד, שו"ת "אבני נזר" או"ח סי' ש"ח), כי אין מצווה בדבר, ויש שנקטו כי יש בכך מצווה ולפיכך, יש מהדרין לעשות כן (ראה "פסקי תשובות" שם אות ו').

דף יגא ארבעה עשר שחל בשבת... ומשיירין מן הטהרות מזון שתי סעודות
לחם משנה בערב פסח שחל בשבת

בברייתא הנלמדת בגמרתנו מבואר, כי בערב פסח שחל להיות בשבת, מבערים את החמץ בערב שבת ומותירים חמץ כדי מזון שתי סעודות בלבד. הלחצים בשבתות שכאלו אינם מעטים. יש האוכלים בתוך שקיות, משגיחים על הילדים בשבע עיניים, מתנערים פעמים אין ספור, ולפיכך, הכל קופצים על כל רעיון שבאמצעותו ניתן להפחית את כמות החמץ.

הנה רעיון פשוט ביותר: ללחם משנה יטלו מזה ולא חמץ! אכן, חכמים אסרו לאכול מזה בערב פסח, לפיכך אוכלים חמץ בסעודות השבת ולא מזה, אך לכל הפחות ישתמשו במצה כ"לחם משנה".

שאלה זו נידונה בפוסקים. בעל שו"ת "בצל החכמה" (ח"ג סי' ק"י) סבור, כי מאחר שלא ניתן לצרף כלחם משנה פת שאינה ראוייה לאכילה, לא ניתן להשתמש במצה כלחם משנה, לפי שמחמת איסור חכמים לאכול מזה בערב פסח, היא אינה ראוייה לאכילה (עיי"ש מה שהרחיב בזה).

ברם, פוסקים רבים (ראה "אגרות חזון איש" ח"א סי' קפ"ח, "תשובות והנהגות" ח"ב סי' רי"א, "דעת תורה" סי' תמ"ד בהגה"ה) מערערים על טענה זו, מפני שתקנת חכמים לבלתי אכול מזה בערב פסח, מתייחסת לאדם היודע לספר ביציאת מצרים - למעט הקטנים, שאינם יודעים לספר ביציאת מצרים. נמצא שמצה זו נחשבת ראוייה לאכילה.

מדוע מזה יקרה היא מוקצה? עם זאת, אין הדברים אמורים לגבי כל סוגי המצות, כפי שה"פרי מגדים" (סי' תמ"ד א"א סי' ק"א) מדגיש, כי שונה דינה של מזה יקרה הנשמרת לליל הסדר כדי לקיים בה את מצוות הפסח. מזה זו מוקצה היא, לא מפני איסור חכמים לאוכלה, אלא מפני "חסרון כיס"... חפץ שבעליו מקפיד שלא להשתמש בו לשימוש אחר מן השימוש לו הוא מיועד, מפני ערכו, הרי הוא "מוקצה מחמת חסרון כיס". נמצא, שמצה זו אינה ראוייה ללחם משנה.

אך ה"אור שמח" (הלי' שבת פרק כ"ה ה"ט) חולק על סברה זו. לדעתו, לעולם אוכל אינו יכול להיות מוקצה מחמת חסרון כיס, שכן, כל אשר לו יתן האדם בעד נפשו, ולפיכך, לעולם אדם אינו מקצה מדעתו אוכל הראוי למאכל, אף שערכו רב.

כשהילד שלך יהיה
אבא
הוא יעשה מנוי
לילד שלו!

...מה איתך?!

השכוב הזה, ילדי 'מאורות הדף היומי'
ידעו את התשובות לשאלות רבות, בונה:

- בדיקת חמץ אצרי פסח
- מסמכי מתחיל איסור חמץ
- עדות בבית דין
- לטובת חמץ שלא שייך לו
- דרכות הטומאה
- מי מקבל טומאה
- התפוסה שלא התורץ

סימור השבוע: איזון בחטת החיות

1-700-70-87-88

לעילוי נשמת

הר"ר מאיר קאהן ז"ל ב"ר שמואל צבי ז"ל ומרת מלכה צביה קאהן ע"ה ב"ר זכריה ז"ל נלב"ע כ"ט שבט תשכ"ט ולע"נ מרת שרה פרומה וייץ ע"ה ב"ר מאיר ז"ל נלב"ע א' שבט תש"ס ת.נ.צ.ב.ה. הונצחו ע"י דר' רפאל וייץ שיחי הר"ר בנימין וזו לאה קרניאל שיחי

לעילוי נשמת

מרת הינדא פרומר ע"ה ב"ר אלכסנדר אפרים ז"ל נלב"ע כ"ט טבת תש"ס ת.נ.צ.ב.ה. הונצחה ע"י המשפחה שיחי

לעילוי נשמת

מרת חנה פיגא גוטסגנדה ע"ה בת הר"ר בנימין דוד ז"ל נלב"ע ג' שבט תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה. הונצחה ע"י נכדה ידידינו הר"ר שאול חסדיאל ומשפ' שיחי-בני ברק

לעילוי נשמת

מרת בילא עציוני-טימברג ע"ה ב"ר ישראל ז"ל נלב"ע ליל שבי"ק ר"ח שבט תש"ס ת.נ.צ.ב.ה. הונצחה ע"י המשפחה שיחי

מאורות הדף היומי נראה אחרת

לאור קריאת גדולי ישראל:
כולנו לומדים את הדף היומי
והלכות הפסח

חדש!
הדף היומי מוכנים לחג,
הדף היומי במסכת פסחים עם הלכות החג

ארץ מאורות הדף היומי פועל לטובת לומדי הדף היומי מחיים, מסכת פסחים בעיקר הלכות חג הפסח, כך תוכלו בלימוד יוקי בודי ונח, בספר מהדור אחר, רוח כפול ומסופל ללומדי הדף היומי.

לפרטים והזמנות: 1-700-500-151

32 **נלבד**

לימודי בניית מוצקות של 30 נדרות יותר מדין לומדי - 36 שנה

מקום פיצוץ מנוי מאורת - 99 נקל: ממנו יצא חכם סגור 5 יומיים בני ישראל 14 אפרים וראי נרשים הנודים 5 פיצוץ מאורת נרשים